

спеціалізованих овочівницьких господарств. Адже, висока собівартість, значні витрати на реалізацію і порівняно низькі ціни на овочеву продукцію є причиною збитковості виробництва овочів у господарствах суспільного сектору.

Для стабілізації економіки сільського господарства Кабінетом Міністрів України в 2007 році була затверджена Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року, в якій велика увага приділяється продовольчій безпеці та продовольчій незалежності держави. Основними критеріями продовольчої безпеки є:

— достатність продовольчого споживання – відношення фактичного рівня споживання основних харчових продуктів на одну особу до науково-обґрунтованих норм здорового харчування;

— доступність продовольчого споживання – відношення вартості річного набору харчових продуктів на одну особу, що відповідає науково-обґрунтованим нормам здорового харчування, до річного розміру доходу на одну особу.

Для одержання результатів, передбачених Програмою, у 2015 році потрібно забезпечити виробництво овочів в обсязі 8 млн. т, що гарантуватиме досягнення науково-обґрунтованих норм споживання харчових продуктів та підтримку ефективного експортного потенціалу.

ВПЛИВ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА НА ЕФЕКТИВНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ ЗЕРНОПЕРЕРОБНОГО ПІДКОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

***Черненко К.В., аспірантка*,
Полтавська державна аграрна академія
Діденко І.В. студент магістратури,
Полтавський університет економіки і торгівлі***

Підприємства переробної галузі АПК є відкритими системами, на які впливають багато факторів зовнішнього середовища.

* Науковий керівник – Гляксієнко В.Я., д.е.н., професор

Сьогоднішнє бізнес-середовище є дуже динамічним та постійно ускладнюється, що призводить до збільшення числа факторів впливу та швидкої зміни ситуації на ринку.

Проблеми АПК України досліджували багато науковців, серед яких Бойка В., Манганова В., Кропивка., та ін. Однак існуючі дослідження носять переважно теоретичну спрямованість, що визначає об'єктивну необхідність зернової політики і головних напрямів реформування регулярного механізму у відповідності до ідентифікованих пріоритетів (1).

У сучасних умовах аграрна політика розвинутих країн орієнтована на продовольче самозабезпечення шляхом стимулювання внутрішнього виробництва основних продуктів харчування, їх експорту на зовнішні ринки за одночасного обмеження імпорту. В Україні аграрна політика, зокрема, зернова, зазнала трансформаційних перекосів, змістивши домінанту державних інтересів пріоритетом експорту сільськогосподарських культур. Наслідком таких трансформацій стала сировинна орієнтація українського експорту та скорочення обсягів виробництва підприємств зернопереробного комплексу.

Для ефективної реалізації стратегій управління необхідно вдосконалити технологія управління та реформувати структуру управління підприємством. Організаційна структура управління підприємства повинна бути раціональною, мати весь комплекс функціональних відділів і підрозділів для здійснення виробничої діяльності. Вона повинна відображати стратегію, забезпечити стійкість функціонування підприємства. При вивченні взаємозв'язку стратегій розвитку зернопереробних підприємств були враховані зовнішні особливості, характерні для зернопереробних підприємств.

Для зовнішніх особливостей віднесені:

1. Зернопереробні підприємства є суб'єктами конкурентного ринку. Високий ступінь нестабільності зовнішнього середовища: політичного, економічного, у зв'язку з чим зростає значення стратегічного управління.

2. Продукція зернопереробних підприємств є основою продовольчої безпеки країни. Виробництво борошна і інших видів продукції є соціально значущими. Споживачами продукції підгалузі є ринок товарів народного споживання, ринок харчових підприємств.

3. Нестабільна сировинна база, яка характеризується мінливою

врожайністю зернових культур, скороченням посівних площ та високою залежністю від кліматичних умов (3).

В ході дослідження зовнішнього середовища зернопереробних підприємств визначено, що нестабільне виробництво зернових культур впливає на стабільність роботи зернопереробних підприємств і закономірності розробки і реалізації відповідної стратегії. Для того, щоб вижити в складних умовах функціонування ринку підприємствам можна запропонувати логістичний підхід до управління. Для підвищення ефективності управління підприємствами необхідні спеціальні організаційні-економічні заходи.

Зернопереробне підприємство є динамічною системою, що складається з підсистеми (відділів і підрозділів різних рівнів ієрархії), тому задачу його стійкого функціонування необхідно вирішувати на основі багаторівневого підходу (2).

Активізація відтворювальної функції зернового та суміжного з ним ринків обумовлює необхідність реформування діючого регуляторного механізму у відповідності до пріоритетів національної зернової політики, головним з яких є: підтримка виробництва даної вартості товару, стимулювання експорту готових продуктів зерно переробки за одночасного скорочення імпорту окремих культур, підтримання рівноваги між секторних товарних і фінансових балансів ринку. Реалізація даних пріоритетів орієнтована на впровадження внутрішнього попиту на зерно, розвиток зернопереробного комплексу, активізацію організованих збутових мереж, подолання цінової залежності виробників від зерно експортерів, формування внутрішніх продовольчих ринків з повним відтворювальним циклом, що є необхідною умовою сталого економічного зростання держави та високого рівня її продовольчої безпеки.

Література.

1. Ансофф І. Новая корпоративная стратегия / І. Ансофф, при содейств. Э.Дж. Макдоннела. – СПб.: Питер, 1999. – 414 с.

2. Портер М. Международная конкуренция: конкурентные преимущества стран. / Пер. с англ. И.В. Квасюка и др. – М.: Международные отношения, 1993. – 896 с.

3. Скопенко Н. С. Теоретико-методологічні основи факторного аналізу ризику в умовах нечіткої оцінки впливу окремих чинників // Вісник Київського національного університету технологій та дизайну. – 2005. – № 4 (24). – С. 39–44.